

Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E

17 mai 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de inculpat, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 08 februarie 2017, în cauza penală în privința lui:

*Bogdan Andrei xxx, născut la xx.xx.xxxx,
originar din s. xxx, r-nul xxx, locuitor în xxx,*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 02.11.2016 - 15.12.2016;

Instanța de apel: 10.01.2017 - 08.02.2017;

Instanța de recurs: 26.04.2017- 17.05.2017.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința judecătorească Bălți din 15 decembrie 2016, *cauza fiind examinată în baza art. 364¹ Cod de procedură penală*, Bogdan Andrei a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe termen de 3 (trei) ani, cu aplicarea art. 79 Cod penal, fără privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport.

Conform art. 90 Cod penal s-a suspendat condiționat executarea pedepsei cu închisoare stabilită inculpatului, cu fixarea unui termen de probă de 3 (trei) ani.

S-a dispus încasarea de la Bogdan Andrei în beneficiul succesorului părții vătămate Ghelaga Ana a prejudiciului material în sumă de 20 000 lei.

S-a dispus încasarea de la Bogdan Andrei în beneficiul succesorului părții vătămate Ghelaga Ana a cheltuielilor de judecată legate de asistența juridică în sumă de 5000 lei.

Acțiunea civilă privitor la încasarea prejudiciului moral s-a admis în principiu, urmând a fi soluționată de către instanța în ordinea procedurii civile.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că, Bogdan Andrei la 01.08.2016, aproximativ ora 16.30, conducând automobilul de model Dacia Logan cu numărul de înmatriculare XXX xxx, cu viteza de aproximativ 42 km/oră și deplasându-se pe partea carosabilă a str. V.Lupu, din direcția str. N.Iorga spre str. 31 August, mun. Bălți, dând dovadă de sineîncredere exagerată, a încălcat regulile circulației rutiere și anume Regulamentul Circulației Rutiere RM nr. 357 din 13.05.2009 (în vigoare din 13.07.2009) și anume art. 45 alin. (1), alin. (2) al RCR conform căroră „conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita

de viteză stabilită, ținând permanent seama de următorii factori: a) starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția; b) dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase; c) starea tehnică a vehiculului și particularitățile încărcăturii; d) situația rutieră; în cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului,, - și nefiind atent la trafic, cu partea din față, a automobilului dat, a tamponat pietonul Vedicova Olga xxx, care traversa partea carosabilă a str. V.Lupu din dreapta spre stângă, după direcția de deplasare a automobilului, în rezultatul căruia pietonului Vedicova Olga, conform raportului de expertiză medico-legală nr.376 D din 17.08.2016, i-au fost cauzate leziuni corporale grave periculoase pentru viață care au dus la decesul acesteia.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că, în drept, fapta inculpatului întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, după indicii calificativi: *încălcarea regulilor de securitate a circulației sau de exploatare a mijloacelor de transport de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență decesul unei persoane.*

3. Împotriva sentinței instanței de fond apeluri au declarat:

3.1. procurorul, care a solicitat casarea acesteia în latura stabilirii pedepsei, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatul să fie recunoscut culpabil de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, cu stabilirea pedepsei de 4 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe termen de 3 ani, și în temeiul art. 90 Cod penal, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei stabilite, pe termen de probă de 3 ani.

Apelantul nu a fost de acord cu părerea instanței de fond privitor la existența cărorva circumstanțe excepționale și a considerat, că acelea, la care face trimitere instanța în motivarea hotărârii, nici într-un caz nu se atribuie la cele excepționale. Mai mult, deși instanța indică că inculpatul este de acord să achite prejudiciul material cauzat succesului părții vătămate, de fapt, prin sentința de judecată el a fost obligat să facă aceste lucru, iar timp de mai mult de 4 luni de la comiterea accidentului, inculpatul nu a întreprins careva măsuri în vederea recuperării prejudiciului cauzat.

Instanța de judecată nu a luat în considerație urmarea gravă produsă de infracțiune, și anume decesul unei persoane, astfel fiind evidente abaterile de la prevederile art. 75 Cod penal, inculpatului fiindu-i aplicate nemotivat prevederile art. 79 Cod penal, or prin neaplicarea față de el a pedepsei complementare obligatorii sub formă de privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport, nu se va asigura atingerea scopului pedepsei penale.

3.2. succesorul părții-vătămate Ghelaga Ana și avocatul acestuia, Ciocanu Aliona, care au solicitat casarea parțială a sentinței cu dispunerea privării lui Bogdan Andrei de dreptul de a conduce mijloace de transport pe termen de 4 ani, și în latura civilă a dispune încasarea de la acesta în beneficiul succesorului părții vătămate a prejudiciului moral în sumă de 100 000 lei.

Apelanții consideră pedeapsa aplicată inculpatului prea blândă, nefiind de acord cu aplicarea art. 79 Cod penal în privința acestuia și cu neîncasarea prin sentință a sumei prejudiciului moral, or în urma acțiunilor ilegale ale inculpatului, a decedat Vedicova Olga care este mama sa, astfel considerând necesar ca în temeiul art. 221 Cod de procedură penală să declare acțiunea civilă în cauză deoarece i-a fost cauzat prejudiciu material și moral.

Prin sentință inculpatul a fost obligat să recupereze prejudiciul material, însă instanța a evitat să se expună și asupra prejudiciului moral care i-a fost cauzat, or în urma acțiunilor lui Bogdan Andrei, decedând mama sa, i-a fost cauzat un prejudiciu moral pe care îl evaluează la suma de 100 000 lei.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 08 februarie 2017, s-a dispus admiterea apelurilor declarate de procuror, avocatul Ciocanu Aliona și succesorul părții-vătămate Ghelaga Ana, casarea parțială a sentinței atacate și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță după cum urmează:

Bogdan Andrei se recunoaște vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal cu numirea în baza acestei legi și a prevederilor art. 364¹ alin.(8) Cod de procedură penală, a pedepsei sub formă de închisoare pe termen de 4 (patru) ani, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe termen de 3 (trei) ani.

Conform art. 90 alin. (1) Cod penal, executarea pedepsei cu închisoare s-a suspendat condiționat pe termen de probă de 3 (trei) ani.

S-a încasat de la Bogdan Andrei în beneficiul lui Ghelaga Ana prejudiciul moral în sumă de 100 000 (una sută mii) lei.

Dispozițiile sentinței cu privire la încasările prejudiciului material, cheltuielilor de judecată legate de asistența juridică și în latura corpurilor delictive, a fost menținută fără modificări.

4.1. Instanța de apel făcând o apreciere obiectivă a aspectelor de fapt și de drept ale cauzei prin prisma bazei probante administrate de către organul de urmărire penală, a ajuns la concluzia privind legalitatea sentinței adoptate în partea încadrării juridice a acțiunilor inculpatului în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal. Totodată, Colegiul a conchis că, instanța de fond la stabilirea pedepsei în privința inculpatului nu a acordat deplină eficiență principiilor generale de aplicare a pedepsei consfințite în art. 61 alin. (2) Cod penal și neîntemeiat în baza art. 79 Cod penal, nu a aplicat pedeapsa sub formă de privare de dreptul de a conduce mijlocul de transport.

Colegiul a considerat că, pedeapsa închisorii numită inculpatului cu suspendarea condiționată a pedepsei este în corespundere cu normele legale, în latura

dată nefiind temeiuri de intervenire din partea instanței de apel, deoarece inculpatul la locul de trai se caracterizează pozitiv, este căsătorit, are la întreținere trei copii minori, este angajat oficial în câmpul muncii, antecedente penale nu are, la evidența medicului narcolog și psihiatru nu se află, a colaborat activ cu organele de drept și a recunoscut vinovăția adusă, se căiește în cele comise și este de acord să achite prejudiciul material succesoriului părții vătămate.

În același timp, s-a indicat că contravine prevederilor legii poziția instanței de fond cu privire la necesitatea aplicării art. 79 Cod penal prin neaplicarea pedepsei complementare în privința lui Bogdan Andrei, pe motiv că circumstanțele care au servit temei pentru aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, au și fost considerate ca circumstanțe excepționale în vederea aplicării prevederilor art.79 alin.(1) Cod penal, ceea ce este inadmisibil.

Astfel, Colegiul a constatat că instanța de fond nu a motivat stabilirea circumstanțelor excepționale ce permit aplicarea art. 79 Cod penal, în afară de aceasta inculpatul deși a comis fapta incriminată din imprudență, a pus în pericol circulația rutieră, precum și viața și sănătatea participanților la trafic.

În speță, circumstanțele la care s-a făcut trimitere în vederea aplicării art. 79 Cod penal, sunt împrejurări obișnuite care predomină și caracterizează majoritatea cetățenilor și nu pot fi considerate ca excepționale. Ele se referă la circumstanțele atenuante, prevăzute de art. 76 Cod penal, după cum au și fost apreciate și reținute de instanța de fond, alte circumstanțe, care ar putea fi apreciate ca excepționale, în cauza dată nefiind constatate.

Instanța a mai menționat că, pedeapsa sub formă de privare de dreptul de a conduce mijlocul de transport este o pedeapsă stabilită de legislator pentru infracțiunea prevăzută de art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal ca pedeapsă complementară obligatorie, care are drept scop prevenirea de a comite infracțiuni. Ținând cont de cele indicate, precum și de circumstanțele ce țin de persoana inculpatului, Colegiul a considerat că, restabilirea drepturilor lezate ale succesoriului părții vătămate, precum și echitatea socială și corectarea vinovatului poate fi atinsă numai prin numirea față de inculpat a unei pedepse cu privarea de dreptul de a conduce mijlocul de transport.

Astfel s-a considerat că, pedeapsa stabilită inculpatului este adecvată celor săvârșite de către acesta și eficientă pentru reeducarea și corijarea lui, iar privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe termen de 3 (trei) ani va contribui la prevenirea de săvârșire de către inculpat a unor abateri similare.

Cu referire la apelul succesoriului părții-vătămate în latura prejudiciului moral, Colegiul a conchis că, prima instanță prin sentința adoptată neîntemeiat nu s-a expus în latura acțiunii civile înaintate privind încasarea prejudiciului moral.

În susținerea celor enunțate, Colegiul a menționat jurisprudența CEDO, cauza Ernst c. Belgiei (15 iulie 2003), și a reținut că potrivit prevederilor art. 219 alin. (4) Cod de procedură penală, la evaluarea cuantumului despăgubirilor materiale ale prejudiciului moral, instanța de judecată ia în considerare suferințele fizice ale

victimei, prejudiciul de agrement sau estetic, pierderea speranței în viață, pierderea onoarei prin defăimare, suferințele psihice provocate de decesul rudelor apropiate etc.

Mărimea compensației pentru prejudiciul moral se determină de către instanța de judecată în funcție de caracterul și gravitatea suferințelor psihice sau fizice cauzate persoanei vătămate, de gradul de vinovăție al autorului prejudiciului, vinovăția fiind o condiție a răspunderii, și de măsura în care această compensare poate aduce satisfacție persoanei vătămate. Astfel, în instanța de fond, succesorul părții vătămate a înaintat acțiune civilă și a solicitat admiterea acesteia, cu încasarea prejudiciului moral în mărime de 100.000 lei. Prin urmare, Colegiul, ținând cont de caracterul și gravitatea suferințelor psihice cauzate acestuia, de gradul de vinovăție al făptuitorului și de măsura în care compensarea poate aduce satisfacerea succesorului părții vătămate, urmărind scopul ca evaluarea să nu fie una subiectivă ori pentru a nu se ajunge la o îmbogățire fără just temei, a considerat că suma de 100 000 lei este o despăgubire echitabilă pentru daunele morale cauzate succesorului părții vătămate în rezultatul comiterii infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal de către inculpat.

5. Împotriva deciziei, recurs ordinar declară inculpatul, care invocând prevederile art. 427 alin.(1) pct. 6) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia cu menținerea sentinței instanței de fond.

În motivarea recursului inculpatul indică că aplicând pedeapsa complementară sub formă de privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport, instanța de apel nu a ținut cont de existența circumstanțelor excepționale și anume, faptul că el la momentul comiterii accidentului cât și în prezent activează ca șofer la SRL „GBS”, permisul de conducere fiind unica posibilitate de a munci și a asigura familia sa. Aplicând pedeapsa complementară, instanța de apel practic l-a lăsat fără loc de muncă și sursă de existență, pe când instanța de fond corect a stabilit existența circumstanțelor excepționale conform art. 79 Cod penal și nu a aplicat pedeapsa complementară motivând prin faptul că inculpatul este angajat în calitate de șofer iar lipsa permisului de conducere ar duce la concedierea acestuia și la imposibilitatea de a întreține familia și repararea prejudiciului cauzat succesorului părții vătămate.

În motivarea imposibilității aplicării art. 79 Cod penal, instanța de apel a indicat că circumstanțele care au servit temei pentru aplicarea art. 90 Cod penal, au fost considerate și ca circumstanțe excepționale în vederea aplicării prevederilor art. 79 Cod penal, argument considerat nefondat de către recurent, or pentru aplicarea art. 90 Cod penal, nu este necesară existența circumstanțelor excepționale, astfel considerându-se că instanța a admis o eroare gravă de fapt care atrage casarea deciziei.

Totodată, recurentul consideră că suma de 100 000 lei încasată cu titlu de prejudiciu moral este una excesivă luând în considerație faptul că a comis o faptă din imprudență, a recunoscut vina pe deplin și se căiește sincer de cele comise. Mai mult, consideră că instanța nu a ținut cont de personalitatea lui, care este la prima abatere,

are trei copii minori la întreținere, este unicul întreținător al familiei, iar suma prejudiciului moral încasată va duce la imposibilitatea de întreținere a acesteia.

5.1. Pe marginea recursului declarat, procurorul depune referință menționând că instanța de apel, casând sentința instanței de fond și condamnându-l pe Bogdan Andrei în baza infracțiunii incriminate, inclusiv și la pedeapsă complimentară, și-a argumentat suficient soluția în sensul pedepsei penale stabilite, a ținut cont în deplină măsură de principiile generale de aplicare a pedepsei, precum și de criteriile generale de individualizare a pedepsei, de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, astfel stabilind inculpatului o pedeapsă echitabilă.

Cu referire la alegația recurentului în partea dezacordului cu sentința în latura civilă, consideră că prejudiciul moral în sumă de 100 000 lei, este unul echitabil după caz, iar mărimea sumei o consideră una satisfăcătoare statuată de practica judiciară și aceasta include compensarea pentru tulburări psihice prin care a trecut succesorul părții vătămate după săvârșirea imediată a infracțiunii și până în prezent.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în baza materialelor din dosar, Colegiul penal în unanimitate decide inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, *instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.*

În sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel.*

Erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Potrivit textului recursului, recurentul invocă ca temei de casare a deciziei instanței de apel art. 427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală și anume, că *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul în care instanța a admis o eroare gravă de fapt, însă din textul recursului rezultă că inculpatul critică și aplicarea pedepsei de către instanța de apel, eroare care se încadrează în pct. 10) alin.(1) al art. 427 Cod de procedură penală, care prevede că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.*

Raportând norma nominalizată la situația în cauză, Colegiul penal constată că temeiurile la care se referă autorul recursului nu sunt aplicabile din punct de vedere al

prezenței erorii de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei instanței de apel.

La soluționarea cauzei, instanța de apel a ținut cont în deplină măsură de prevederile art. 99-101 Cod de procedură penală, a cercetat cauza sub toate aspectele probele prezentate de părți, verificându-le și apreciindu-le just, prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu - din punctul de vedere al coroborării lor și a emis o decizie legală și întemeiată.

După cum s-a menționat mai sus, Colegiul penal consideră că temeiurile pentru recurs semnalate nu sunt incidente în prezenta cauză, iar instanța de apel și-a motivat just soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor art. 7, 61, 75, 76 și 77 Cod penal, la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei în privința inculpatului, stabilite conform sancțiunii articolului incriminat, iar în sprijinul statuării respective se relevă următoarele.

Așa cum se reține din doctrina penală, în cazul săvârșirii unei infracțiuni instanța de judecată este singura în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis acea infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de sancțiunea articolului din Codul penal, în baza căruia a fost condamnat inculpatul.

Astfel, conform alin. (1) art. 75 Cod penal *persoanei recunoscută vinovată de săvârșirea unei infracțiuni, inclusiv prin procedura de judecare în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului Cod.*

De asemenea, se reține că la individualizarea pedepsei trebuie avut în vedere principalul criteriu - gradul de pericol social al faptei săvârșite, care se măsoară după cuantumul pedepsei prevăzute de textul incriminator, urmând ca celelalte două criterii alăturate și distincte - persoana infractorului și împrejurările care atenuază sau agravează răspunderea penală, să fie avute în vedere după ce instanța și-a format opinia cu privire la gradul de pericol social concret al activității infracționale săvârșite.

Colegiul evidențiază că instanța de apel, aplicând în privința inculpatului pedeapsa complementară sub formă de privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport, corect a considerat că aceasta va duce la restabilirea drepturilor lezate ale succesorului părții vătămate, echității sociale, corectarea vinovatului și conștientizarea faptelor comise de către acesta.

Prin urmare, Colegiul menționează că prevederile legale în această privință au fost respectate, iar criticile formulate de recurent în recurs au fost obiect de discuție la judecarea cauzei în instanța de apel, care le-a dat o motivare corespunzătoare,

argumentată și pe larg expusă în prezenta decizie la pct. 4.1., soluție, pe care instanța de recurs și-o însușește pe deplin și a cărei reluare nu se mai impune, având în vedere și faptul că verificând hotărârea judecătorească în raport și cu prevederile art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, nu se identifică existența și a altor motive care analizate din oficiu să ducă la casare, constatându-se astfel că recursul declarat este inadmisibil.

Cu referire la cerința recurentului în partea dezacordului cu decizia în latura civilă, Colegiul consideră că rejudecând cauza, instanța de apel, corect a admis apelul succesoriului părții vătămate și avocatului acestuia, menționând că prima instanță prin sentința adoptată neîntemeiat nu s-a expus în latura acțiunii civile înaintate privind încasarea prejudiciului moral.

Astfel, instanța de apel, ținând cont de caracterul și gravitatea suferințelor psihice cauzate succesoriului părții vătămate, de gradul de vinovăție al făptuitorului și de măsura în care compensarea poate aduce satisfacerea succesoriului părții vătămate, urmărind scopul ca evaluarea să nu fie una subiectivă ori pentru a nu se ajunge la o îmbogățire fără just temei, a considerat că suma de 100 000 lei este o despăgubire echitabilă pentru daunele morale cauzate succesoriului părții vătămate.

În această ordine de idei Colegiul reiterează că conform art. 1422 alin.(1) și (2) Cod civil, *în cazul în care persoanei i s-a cauzat un prejudiciu moral (suferințe psihice sau fizice) prin fapte ce atentează la drepturile ei personale nepatrimoniale, precum și în alte cazuri prevăzute de legislație, instanța de judecată are dreptul să oblige persoana responsabilă la reparația prejudiciului prin echivalent bănesc.*

Totodată potrivit art. 1423 Cod civil, *mărimea compensației pentru prejudiciul moral se determină de către instanța de judecată și caracterul și gravitatea suferințelor psihice sau fizice cauzate persoanei vătămate, de gradul de vinovăție al autorului prejudiciului, dacă vinovăția este o condiție a răspunderii, și de măsura în care această compensare poate aduce satisfacție persoanei vătămate.*

Astfel, caracterul și gravitatea suferințelor psihice sau fizice le apreciază instanța de judecată, luând în considerare circumstanțele în care a fost cauzat prejudiciul, precum și statutul social al persoanei vătămate. Respectiv, fiecare persoană, care pretinde că a suferit, este în drept să-și estimeze prejudiciul moral suferit, dar numai instanța de judecată este împuternicită prin lege să determine mărimea prejudiciului moral prin echivalent bănesc, conducându-se de noțiunea reparației rezonabile, de personalitatea părții vătămate și de circumstanțele cazului.

Prin urmare, Colegiul penal consideră că instanța de apel corect a stabilit mărimea prejudiciului moral succesoriului părții vătămate, Ghelaga Ana, în sumă de 100 000 lei, ținând cont de suferințele psihice care i-au fost provocate ei în rezultatul acțiunilor infracționale ale inculpatului.

În urma circumstanțelor elucidate, instanța conchide că de fapt în cauză nu s-au comis erorile de drept prevăzute în pct. 6) și 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală la care face referință inculpatul, deci, nu persistă temeiurile de casare a soluției

adoptate, pedeapsa stabilită inculpatului fiind în limitele legii, din care considerente se impune inadmisibilitatea recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (1) și alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 08 februarie 2017, de inculpatul Bogdan Andrei, în propria cauză penală, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată publicată la 19 iunie 2017.

Președinte:

Nicolae Gordilă

Judecători:

Liliana Catan

Ion Guzun